

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 179/05
01.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа и саветника Зорице Стојковић, записничара, у кривичном предмету против оптужених **АА и др**, због кривичног дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у саизвршилаштву у вези члана 22. Кривичног закона Југославије и оптуженог **ББ**, због кривичног дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије подстрекавањем у вези члана 22. Кривичног закона Југославије, **одлучујући о жалбама бранилаца оптужених ВВ, адвоката ГГ; браниоца оптуженог АА, адвоката ДД и жалбе браниоца оптуженог ББ, адвоката ЋЋ**, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, К. бр. 642/01 од 11.03.2004. године, у седници већа одржаној, у смислу одредбе члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката ДД, а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, адвоката ЋЋ и оптуженог АА, дана 01.12.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених ВВ, АА и ББ, и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Београду К. 642/01 од 11.03.2004. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Београду, оптужени АА, ВВ и ЕЕ, оглашени су кривим да су извршили кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у саизвршилаштву у вези члана 22. Кривичног закона Југославије, а оптужени ББ, да је извршио кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије подстрекавањем у вези члана 22. Кривичног закона Југославије.

Суд је оптуженом ББ, применом напред наведених законских прописа, те одредби чл. 5, 33, 38, 41, 42. и 43. КЗЈ, за извршено кривично дело за које је оглашен кривим утврдио казну затвора у трајању од једне године и пет месеци, а на основу члана 55. став 1. у вези члана 54. став 1. КЗЈ, опозвао је условну осуду, изречену оптуженом, ББ, правноснажном пресудом Општинског суда у Горњем Милановцу К. 141/03 од 03.10.2003. године, која је правноснажна 13.11.2003. године, па му је узета као утврђена казна затвора у трајању од три месеца.

Суд је оптужене АА, ВВ и ЕЕ, применом напред наведених законских прописа, те одредби чл. 5, 33, 38, 41, 42, 43. и 50. КЗЈ, а оптуженог ББ, применом одредби члана 48. и 50. КЗЈ, осудио и то:

оптуженог АА - на казну затвора у трајању од једне године и пет месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору почев, од 31.10.2001. године до 07.12.2001. године;

оптуженог ВВ - на казну затвора у трајању од једне године и пет месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору почев, од 08.11.2001. до 07.12.2001. године;

оптуженог ЕЕ - на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору почев, од 31.10.2001. до 07.12.2001. године и

оптуженог ББ - на јединствену казну затвора у трајању од једне године и седам месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору почев, од 31.10.2001. године до 07.12.2001. године.

Истом пресудом оптужени, ВВ и ЕЕ, су обавезани, да на име трошкова кривичног поступка, плате суду тамо наведене износе, а у назначеном року. Оптужени ББ је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка који су пали на терет буџетских средстава суда.

Оптужени АА, ВВ, ЕЕ и ББ су обавезани да на име трошкова судског паушала плате суду тамо наведене износе а у назначеном року.

Надаље, оптужени ВВ, ЕЕ и ББ су обавезани да оштећеном ЖЖ, власнику п.п. "ЗЗ", сада "ИИ", солидарно исплате тамо наведене износе са законским каматама у назначеном року, а на име накнаде штете.

Обавезани су оптужени АА, ВВ, ЕЕ и ББ, да на име накнаде штете солидарно исплате оштећеном ЈЈ износ од 9.800,00 динара са законском каматом почев од 19.10.2001. године, па до исплате, и динарску противвредност у износу од 450,00 ДЕМ прерачунати их у еуре са домицилном каматом почев од 19.10.2001. године, у динарској противвредности на дан исплате, а све у тамо наведеном року. У осталом делу преко досуђеног износа оштећени ЈЈ је упућен на парницу, а ради остваривања имовинско-правног захтева.

Против напред наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог ВВ, адвокат ГГ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији, одлуке о трошковима кривичног поступка и одлуке о имовинско-правном захтеву, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптуженом изрекне блажу казну од изречене или пак да му исту услови;

- бранилац оптуженог АА, адвокат ДД, због одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптуженом изрекне блажу казну, сматрајући да ће се и блажом казном постићи сврха кажњавања. Захтевао је да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа Врховног суда, а ради присуства истој;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат ЋЋ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, с`предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи у погледу правне квалификације дела и одлуке о казни, или пак да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Захтевао је да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа Врховног суда, а ради присуства истој.

Републички јавни тужилац Србије поднеском Ктж. 305/05 од 16.02.2005. године, предложио је да Врховни суд жалбе бранилаца оптужених одбије као неосноване, а побијану пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, адвоката ЋЋ и оптуженог АА, а у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката ДД, на којој је размотрио списе кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода и предлога о изјављеним жалбама и писменог предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Жалбе бранилаца оптужених АА, ВВ и ББ, су неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног

закона на штету оптужених, на које другостепени суд, поводом жалби, увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачке 1. и 2. ЗКП-а, па, дакле, ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује у жалби браниоца оптуженог ББ, адвоката ЋЋ, а наиме да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама.

По оцени Врховног суда првостепена пресуда је јасна и у изреци и у образложењу, а првостепени суд је на основу изведених и оцењених доказа поуздано утврдио све одлучне чињенице од којих зависи правилно пресуђење ове кривично-правне ствари и за исте је дао уверљиве и јасне разлоге, које прихвата и овај суд.

Неосновано се у изјављеним жалбама бранилаца оптужених ВВ и ББ, првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наиме, наводи жалбе браниоца оптуженог ВВ, адвоката ГГ и наводи жалбе оптуженог ББ, адвоката ЋЋ, своди се на понављање одбране са главног претреса и у том смислу истиче да је погрешан закључак првостепеног суда да су оптужени у саставу групе постигли договор ради вршења предметног кривичног дела, јер је до контакта са оштећеним ЈЈ наводно дошло случајно, односно како се то у жалби браниоца оптуженог ВВ, истиче "да је оптужени ВВ ову причу ББ никада није схватао озбиљно и увек је одбијао на шалу, али како је ту причу ББ упорно понављао приликом сваког њиховог сусрета, оптужени ВВ је са овом причом упознао оптуженог КК и оптуженог АА", па одбрана сматра да се ова прича на томе и завршила, све до критичног јутра 19.10.2001. године, када је оптужени ВВ заједно са осталим оптуженима само учествовао у везивању оштећеног ЈЈ, али без пиштоља у руци којим би претио оштећеном, док се жалбом браниоца оптуженог ББ, адвоката ЋЋ истиче да оптужени ББ у конкретном случају може имати само статус подстрекача, али не може бити извршилац кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет. Надаље, у жалби браниоца оптуженог ВВ се наводи да је првостепени суд погрешно утврдио количину и врсту одузетог новца о чему у образложењу побијане пресуде нема јасних разлога.

Ценећи предње наводе жалби бранилаца оптужених ВВ и ББ, Врховни суд налази да су исти неосновани.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је на основу свих изведених и оцењених доказа, а посебно одбране - исказа оптуженог ВВ, дате у претходном поступку и на главном претресу, а затим исказа оптуженог ЕЕ, оптуженог ББ као и исказа оштећеног ЈЈ, налаза и мишљења судског вештака - психијатра ЛЛ, од 04.12.2003. године и осталих писмених доказа наведених на страни 13 побијане пресуде, на несумњив начин утврдио да је постојао договор између оптужених, односно да су у саставу групе оптужени АА, ВВ, ЕЕ и КК, према коме је поступак раздвојен, употребили силу према оштећеном ЈЈ, како би од њега одузели новац и ствари, а све по претходном договору да новац узму и поделе га на једнаке делове, а на шта их је са умишљајем подстрекао окривљени ББ.

Измењене одбране оптуженог ВВ и оптуженог АА дате на главном претресу којима су теретили окривљеног КК који је у бекству и према коме је поступак раздвојен, а наводно да су таквим исказима хтели да заштите оптуженог КК, који је био под условом и да су осим тога сматрали да сви треба колективно да сносе одговорност, правилно је првостепени суд оценио да су срачунате на олакшавање сопственог положаја у овом поступку, тим пре, што ни један од оптужених није имао логично објашњење за промену исказа.

С`обзиром да је првостепени суд на поуздан начин утврдио да су у саставу групе, оптужени АА, ВВ, ЕЕ и КК, употребили силу према оштећеном ЈЈ, у намери прибављања противправне имовинске користи себи и окривљеном ББ, тако што су по претходном договору да новац узму и поделе га на једнаке делове, а на шта је исте са умишљајем подстрекао оптужени ББ, с`тога је неприхватљив жалбени навод браниоца оптуженог ББ да се наведена правна квалификација (члан 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 23. КЗЈ), у односу на оптуженог ББ не може прихватити.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је радње оптужених АА, ВВ и ЕЕ, правно квалификовао као кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези члана 22. КЗЈ, а радње оптуженог ББ као кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС подстрекавањем у вези члана 22. КЗЈ.

Што се тиче умишљаја правилно је првостепени суд закључио да је оптужени ББ поступао са директним умишљајем, односно, да је био свестан свог дела и хтео његово извршење, а наиме умишљај оптуженог ББ

у конкретном случају је обухватио сва битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, а што је утврђено нарочито на основу исказа оптуженог АА, оптуженог ЕЕ и оптуженог ВВ, а наине да је управо ББ рекао "да би било добро да имају пиштољ како би заплашили благајника који носи новац", то и сама одбрана оптуженог ББ који наводи да приликом договора није било много приче око начина извршења. Имајући у виду да је оптужени ББ предложио да понесу пиштоље, што значи да је његовим умишљајем била обухваћена било употреба силе или претња пиштољем, како би новац одузели, то су супротни наводи жалбе браниоца оптуженог ББ, да се у конкретном случају ради о евентуалном умишљају, оцењени као неосновани.

Такође је првостепени суд правилно закључио да су и оптужени АА, ВВ и ЕЕ, поступали у конкретном случају са директним умишљајем односно да су били свесни свог дела и хтели су његово извршење.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог ВВ, оспорава количина и врста одузетог новца, јер је првостепени суд на основу исказа оштећеног ЈЈ о количини одузетог новца и ствари као и исказа оштећеног ЖЖ – власника предузећа "ЗЗ", те потврде о привремено одузетим предметима Г. СУП Београд, број 02/2 од 01.11.2001. године, затим наредбе истражног судије Округног суда у Београду од 22.11.2001. године и одштетних захтева "ЗЗ" и оштећеног ЈЈ, несумњиво утврдио количину и висину одузетог новца и ствари, па су супротне тврдње у жалби браниоца оптуженог ВВ и по оцени Врховног суда срачунате на умањење кривичне одговорности овог оптуженог.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепена пресуда и у том делу правилна. Наине, правилно је првостепени суд утврдио све околности које утичу да казна буде већа или мања из члана 41. КЗЈ, налазећи да су олакшавајуће околности на страни оптужених АА и ВВ (наведене на странама 21 и 22 побијане пресуде), оне особито олакшавајуће околности које омогућавају примену члана 42. и 43. КЗЈ, а у одсуству отежавајућих околности на страни ових оптужених, исте осудио на казне затвора и то оптуженог АА на казну затвора у трајању од једне године и пет месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору и оптуженог ВВ на казну затвора у трајању од једне године и пет месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору. Такође, првостепени суд је правилно утврдио олакшавајуће околности на страни оптуженог ББ, наведене на страни 22 побијане пресуде и истима дао значај особито олакшавајућих околности применом члана 42. и 43. КЗЈ, те му је претходно правилном применом члана 38. КЗЈ, утврдио казну затвора у трајању од једне године и пет месеци, а применом члана 55. став 1. у вези члана 54. став 3. КЗЈ, опозвао условну осуду изречену оптуженом правноснажном пресудом Општинског суда у Горњем Милановцу К. 141/03 од 03.10.2003. године, која је правноснажна 13.11.2003. године и узео као утврђену казну затвора у трајању од три месеца, те применом одредби члана 48. и 50. КЗЈ, оптуженог осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и седам месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору.

По оцени Врховног суда тако одмерене казне затвора адекватне су тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптужених и као такве нужне за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. КЗЈ.

Одлуку о трошковима кривичног поступка првостепени суд је донео на основу правилне примене члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. тачка 1. ЗКП-а, и члана 196. став 4. у вези члана 193. став 2. тачке 1. и 7. ЗКП-а, а одлуку о судском пашалу на основу члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. тачка 9. ЗКП-а.

Првостепени суд је правилно одлучио о имовинско-правном захтеву оштећених, те се неосновано жалбом браниоца оптуженог ВВ, оспорава правилност првостепене пресуде по том основу.

Са напред изнетог, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, а на основу одредби члана 388. ЗКП-а.

Записничар, Председник већа-судија,

Зорица Стојковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

